

Pridnost vse premaga.

Pred tridesetimi leti prišel je k nekemu škotskemu trgovcu bosonog deček v raztrgani obleki in ga je prosil, na bi ga vsprejel v službo, da mu bode za raznašalca. »Naši dečki, katere okrog pošiljamo«, odgovori gospod, »morajo biti ves ljubi dan na nogah; ti moraš poprej čevlje imeti.« Deček zmaje z glavo in gré. Čez dva meseca zopet pride in veselo vsklikne: »Imam že čevlje, gospod!« Med tem časom si je bil z raznimi opravili toliko denarja prislužil, ali recimo raje — pristradal, da si je preskrbel obutal.

»Že dobro«, pravi trgovec, »toda v teh-le cunjah bi sramoto delal naši hiši.« Deček niti besedice ne reče in odide. Mine šest mesecev in zopet se prikaže, sedaj pa čedno in pošteno oblečen. Na bledem obrazu se mu vidi, da je veliko stradal, da si je mogel novo obleko napraviti.

Trgovec povprašuje sedaj, kaj da zná in se prepriča na svojo žalost, da deček ne zná ni brati ni pisati. »Ako hočeš naše pošiljatve raznašati, moraš to oboje znati; ker pa ne znaš, zate pri nas ni službe.« Deček postane še bolj bled, kakor je že bil; vendar ne reče nobene žal besede ter gré daleč, daleč, da dobi delo v nekem kraju, kjer je mogel obiskovati zvečerno šolo. Čez jedno leto se zopet oglasi v oni prodajalnici. »Sedaj pa znam brati in pisati«, se odreže ponosno. Sedaj ga sprejme bogati gospod v službo. Pozneje je pripovedoval tako - le:

»Tokrat sem vedel, da bode deček veliko dosegel. Mladi ljudje v naših prodajalnicah le počasi napredujejo, oni deček pa je danes prvi med našimi služabniki.«

